

læsse de Mænd, der stilles som Departementschefer, er af den største Vigtighed, for at hele vort constitutionelle Liv og Regjeringsmaskineri skal kunne faae virkelig Anseelse og Betydning samt for at en forstandig, dygtig og rolig Administration skal kunne finde Sted. — Det er sagt fra anden Side, at man bør befrie Ministerierne fra en Deel af de Arbejder, der paa hvile dem, ved at udvikle Mellem- og Underinstanser til Betydning og Selvstændighed, og heri kan der være noget Sandt; men jeg maa spørge, om dette ikke allerede er skeet. Naar jeg overseer den Række af Regjeringsforanstaltninger, vedrørende disse Forhold, som ere komne i de senere Aar, finder jeg en meget betydelig Mængde, som netop gaae ud derpaa; og seer jeg paa de Love, vi her have haft under Behandling, ja, som for en Deel endnu foreligger til Behandling, saasom de communale Love, Overformynderiloven og en heel Deel andre, saa siger jeg, det er klart, at vi have Midler ihænde, samt at vi ogsaa benytte disse Midler til at bevirke, at en Mængde Ting, som nu gaae til Ministeriet, fremtidig ville finde deres Afgjorelse gennem de locale Autoriteter. Jeg kan tillige forstikke om, at Regjeringen, selv uden denne Impuls fra Rigsdagens Side, idelig har arbejdet i denne Retning, og ikke uden Held; og derfor troer jeg, at vi trygt kunne overlade Sagen til den Gang, hvori den allerede er. Jeg vil dernæst erindre om, at man vel kan gaae til en vis Grændse med at overlade Sager til de locale Autoriteter, men det gaaer heller ikke længere end til et vist Punkt. Det kan ikke være i Befolkningens og Landets Interesse, at adskillige af de Ting, der nu gaae ind i Ministerierne, undrages dem, thi det er i mange Forhold vigtigt, at der finder den samme Afgjorelse Sted i det ene Amt som i det andet, og i den ene Kjøbstad som i den anden. Endvidere er det af Vigtighed for mange Sager, at de faae en gjenstagen Overveelse; at den Afgjorelse, der træffes af de locale Autoriteter, underkastes en Prøvelse af den centrale Autoritet, som maa see er kraftigere udrustet til at skaffe Sagen en grundig og upartisk Bedømmelse. Derfor troer jeg, at man ikke alene bør see paa den ene Side af Sagen, men ogsaa paa den an-

den. Et kraftigt og dygtigt Ministerium er en stor Betsignelse for Landet i alle de Grene, som høre under det, og man bør ikke indrette sig saaledes, at det bliver for besværligt at bringe Sagerne ind for et saadant Forum. — Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen) omtalte ogsaa, synes det mig, Amtmandsinstitutionen som Noget, man maatte see at blive fri for, eller i alt Fald meget betydelig indskrænke; men skulde dette komme til, vilde jeg rigtignok betragte vor Regjering som opløst. Vi vilde, saavidt jeg kan skjønne, ikke beholde nogen Regjering i Landet, naar vi hverken havde Amtmand eller Departementschefer; men det vil vel nærmere vise sig, hvorledes det ærede Medlem har meent, at denne hans Tanke praktisk skulde udføres. — Med Hensyn til nogle andre Ytringer, som ere fremkomne, maa jeg endnu ønske at gjøre et Par Smaabemærkninger. Man har sagt, at det vilde være særligt vanskeligt at vedtage det foreliggende Forslag, fordi der ikke samtidigt er fremkommet en ny Pensjonslov, men Nødvendigheden heraf kan jeg dog egentlig ikke indsee. Jeg skal slet ikke nu indlade mig paa Drøftelsen af Pensjonsforholdene. Naar man kommer til at forhandle om Pensjonsloven, troer jeg, det vil vise sig, at man dog ikke vil kunne komme meget langt bort fra Bestemmelserne deri — i hvilken Anskuelse jeg dog naturligtvis kan tage Feil —, men de Gagesatser, som ere opførte i dette Lovforslag, afvige saalidt fra de hidtilværende, at jeg ikke seer, der er nogen Nødvendighed for at sætte disse to Sager i Forbindelse med hinanden. Dette viste sig heller ikke, da vi ifjor behandlede et Lovforslag af en ganske anden pecuniær Betydning, og hvori der var Spørgsmaal om en Gageforbedring efter langt større Maal, end her er Tale om, nemlig Lønningsloven for Hæren. Vi forlangte ikke dengang Pensjonsbestemmelser foreslagte, skjøndt der da var en ganske anden Grund dertil, idet der er en heel, meget vigtig Klasse af Hæren, nemlig Underofficersklassen; for hvilken de bestaaende Pensjonsbestemmelser ere aldeles ubrugelige, efter at Hærsloven er traadt i Kraft. Hele Loven om de militære Underklassers Pensionering kan slet ikke blive staa-